

poezija – prostor ili vrijeme?

saša radonjić

1.

kroz neke od mojih pjesama
može se gledati
kao kroz visoke prozore

prizori
uokvireni tim oknjima
bliski su dječačkom
daltonističkom oku

poliži zato
sunce sa stakla
i otiske prstiju
završavajući još jedan stih
dok umiru roletne

2.

u mojoj tuš-kabini
svakodnevno po nekoliko časova
pod mlazom vrele vode
stoji nepoznati čovjek
sa otvorenim kišobranom
iznad glave

zastrašen
uvlačim se u mastionicu
na stolu za pisanje
i udahnuvši duboko
ostajem dugo
u neprozirnoj tinti

i tako
obnevidio
bez daha
smišljam pjesmu

ako je ne smislim
on će me probosti
svojim crnim kišobranom
kao metaforom mača

3.

bijah dječak
okružen mnoštvom
omiljenih igračaka
od kojih me svaka
mogla usmrstiti

kasnije ču
na isti način
voljeti svoje pjesme

no tada
i sam obuzet
željom da poletim
stihom rastezljivim
kao žvakasta guma
zalijepih plastičnih kljun
rajske ptice
koja me
gledala

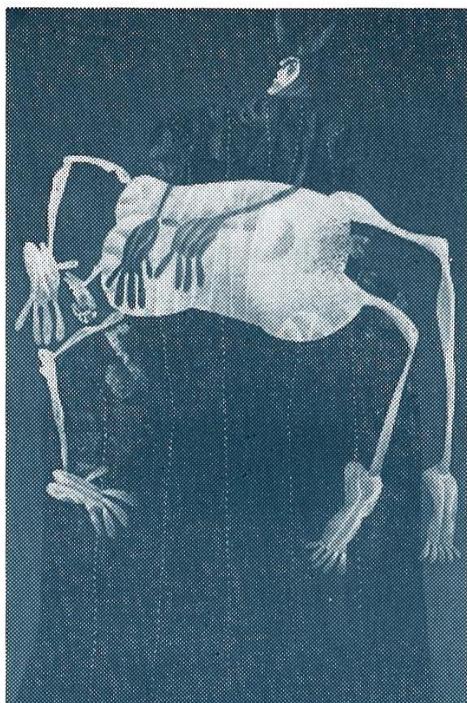
4.

za mali prozor
potkrovila u kome je stanovao
nastradali vatrogasac
tvrdili su
da ne gleda
ni na jednu stranu svijeta

zbog toga je
uvijek bio zatvoren
i prekriven slojevima prašine
paučine

na tom staklu
ja
vrhom prsta
zabilježih svoju prvu pjesmu

a jednom sam morao
i glavu provući kroz okno
maloga prozora
kao kroz glijotinu
obecavajući
vatrogasčevim neobjavljenim rukopisima
konačni plamen

5.

jedan je pisac
u snovima
jahao svoje pjesme
kao nebeske kobile

u divljem galopu
zlatne mamuze
na njihovim sapima
ocrtavale su likove
onihi koji ga vole

skliznuvši iz sedla
raspojasana stiha
on bi dugo lizao
kapljice krvi
iz dubokih brazgotina
prisjećajući se sobe
u kojoj se
samo još lebdeći kreveti
ljube
svojim žednim jastučnicama

6.

kad sam pokušavao
vratiti u život
ukočenog utopljenika
njegove trepavice postajahu
vasionske kapije
pozlaćenih vrhova

iz usta mu istekoše
potoci velikih stihova
brže od mastila
i ja shvatih — smrt se nosi
u džepovima

kasnije smo se
zgureni na krevetu
kao na splavu
spuštali do ušća
gdje prestaje poezija
a ljudi goli
hodaju po vodi
dok ne oslijepi

7.

jednim dahom sam trebao
pogasiti svih sedam svijeća
kad moja rodendanska torta
ukrašena humkama od šлага
poče naglo da raste

trenutak docnije
osjetio sam kako tonem
u beskrajni slatki fil

i dok su sa neba
padali vijenci
od vještačkog
i pravog cvijeća
čuh odnekud
ogrubit glas
jednog od mojih malih prijatelja:

— bože
ove razbacane humke
su kao njegove odabrane pjesme —

PROSTOR ILI PROZOR

naježen
spuštam se polako u kadu tople vode
kao u mrtvački kovčeg

božanskim mirisima
obdaruje me moja
ljubavnica sapunica

ako bih sada usnio
kao u romanima svete agate
ovo tijelo
mirisno i bijelo
pronašle bi
u kutiji za puder
djevojčice što se
krišom šminkaju

AKO SI SANJALA SVOJU SMRT NE RECI SANJALA SAM SVOJU SMRT

jednu ženu su pronašli
u ležećem položaju
sa velikom upaljenom svijećom
između zuba

čitava usna duplja
bila joj je obložena
voskom koji se topio

slučajni prolaznik
njen poznanik
zapamti lijepu sliku
i zapisa ovo: dok je bila mala
pravila je kartonske oreole
osrišanim lutkama
i dugo im šaptala
svoje najstrašnije snove
i plastične oči